

СРБА
ТАКБА
ЈУМЕ

ДЕЦА
РАСТУ
У
ПЕСМИ

Садржај

За малене што се сраме

Док је рода биће и рађања	5
Азбука другарства	
Чудна песма	6
Плате чудне биљке	
Ноћ и дан	7
Нећу да одрастем	
Деца расту у песми	8
Непотребна песма	9
Мољчица	
Жалио се црв	10
Као цвеће и дрвеће	
Чиста романтика	11
Дајте киши календар	
Рат принцезица	12
Тегле које нестају	13

За старије што већ драме

Зар то мени да се деси	15
Деца су темељ света	
Деца су озбиљна појава	16
Јуначка песма	
Клинац, клинка, клинче	17
Два покисла миша	
Сузе роне макароне	18
Зврндовче	19
Љубавна мистерија	
Срце бије	20
Пољубац извиђач	
Покрај старе врбе	21
Дал' је љубав ил је бољка	
Љубавни немири	22
Одбрана старог џемпера	23

Срба Такић - Деца расту у песми

Издавач: Удружење Лоза и аутор

Технички уредник:
Срба Такић

Илустрације и насловна страна:
Саша Димитријевић

Компјутерска припрема и графички дизајн:
Маринко Ђорђевић

Тираж: 300

Штампа: МВМ принт Лебане

1429

821.163.41-93-1

**НАРОДНА БИБЛИОТЕКА,
Десанка Максимовић,
Власотинце**

Инв.бр. _____

Сигнатура _____

Срба Такић - Деца расту у песми

Издавач: Удружење Лоза и аутор

Уредник издања: Срба Такић

Рецензент: Власта Ценић

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1

ТАКИЋ, Срба, 1962-

Деца расту у песми / Срба Такић ; [илустрације Саша
Димитријевић]. - Власотинце : Лоза : С. Такић, 2015
(Лебане : МБМ принт). - 25 стр. : илустр. : 19 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-87321-14-4 (Лоза)

COBISS.SR-ID 219250700

Захвалност пријатељима

Ова књижица не би угледало светло дана, и не би била овако лепа, да ми у помоћ нису притекли пријатељи: Томислав Тодоровић Торник, Маринко Ђорђевић, Власта Ценић и Саша Димитријевић. Овим путем изражавам им најискренију захвалност.

АЗБУКА ДРУГАРСТВА

Ајде да се дружимо
 Било где да одемо,
 Видимо ил сретнемо.
 Где год да се нађемо
 Да будемо заједно,
 Ћускамо и певамо,
 Екипу да скупимо.
 Жеље своје велике,
 Зреле као јабуке,
 И од тога више,
 Јавимо да пише
 Колико смо сложни,
 Лепи и одважни.
 Љубав своју искрену,
 Медену ко малину,
 Невину ко пахуљу,
 Њима што одмахују,
 Онима што страхују,
 Пошаљимо места.
 Радост која блиста,
 Силнија од вере,
 Требаће да спере
 Ћошкове од туге,
 Успомене друге.
 Фалинке што боле
 Храбримо да воле,
 Црпећи ко залогу
 Честитост и снагу.
 Цаба да је онима
 Штета што их занима.

ЧУДНА ПЕСМА

Све добре песме са грана висе,
 чуче у трави, у шпајзу кисе,
 пропињу се брегом, у води роне,
 ено их лете, ускачу у панталоне...

Све што се мрешка, мрда и бечи,
 заслужује шминку од најлепших речи,
 да таквим словима стих напудерисан
 истрчи пред децу, леп ко уписан.

Ал одело од песме, риме и слога,
 што слави живот и све до Бога,
 понекад буде тесно ко ћунак,
 па добар стих одлута под облак -

или се скроји шире од равница
 па се разлије ко нека барица.
 У тврдом оклопу опет не иде,
 од лоших рима уши нам бриде,

сувише гњецаве речи, ко ратлук,
 обрсти време ко зелени струк.
 А оне стране, што само збуњују,
 затрпа под земљу, да нас не трују.

Најстрожи професори песмама су деца,
 њихова машта најбоље пресеца.
 Она кад оцене то је оцењено
 па нек је златним словима везено.

ПЛАТЕ ЧУДНЕ БИЉКЕ

На посао иду тате
да намлате добре плате,
са немањем да зарате
и отплате тешке рате.

На посао иду маме
пун новчаник да намаме,
онда мирно, као даме,
да потроше натенане.

Родитеље плате гњаве,
понекад их тек поздраве,
проблеми их често даве
па на децу забораве.

Те су плате чудне биљке,
сачувајте бар опиљке
од осмеха, за дечаке
и цурице, враголанке,

којима све више треба
ваша пажња, и до неба
љубав, као гладном леба
- и загрљај, а не злоба.

Кад залупиш послу врата
тек си мама, тек си тата,
не постоји више плата
- моле деца умиљата.

НОЋ И ДАН

Покрао је санак дневу,
појео је смирај вреву,
лампиони вредни жмире -
то мракови сад се шире.

Где да гвирнеш ил подигнеш,
да отвориш ил сустигнеш,
шепури се тама црна,
преплашена снева срна.

Заспали су и медведи,
спавају и црви бледи,
у водама риба спава,
полегла и млада трава.

Све што плива, трчи, лети,
не може га преболети -
мрак је главни од страхова,
произвођач од болова.

Ал постоји један чика
од којег и мрак цвика,
поједе га за доручак -
наш прелепи дан дугачак.

НЕЋУ ДА ОДРАСТЕМ

На облак бих да слетим, у дрво да срастем,
с јежом да се боцкам, нећу да одрастем.

Реку бих да попијем, принцезу да спасем,
у жбун да се прерушим, нећу да одрастем.

Пужа бих да прстигнем, да удомим ласте,
глисту да увежем, нећу да одрастем.

Змаја би да зајашем, ватру да му згаснем,
да прескочим планине, нећу да одрастем.

Док од маште уморан, ко балон не спласнем,
песму ћу да завршим, морам да одрастем.

ДЕЦА РАСТУ У ПЕСМИ

Слатко расте у тегли,
вода расте у чесми,
у тигању палачинке,
а деца расту у песми.

Све би на овом свету
да му се посвете редци,
ал да се песник пита
само би писао деци.

Нико не шири руке,
очима не памти риме,
не пева чистим срцем
ко деца пуна ведрине.

Стари се у песми куну,
проклињу љубавну жалост,
крив им је овај ил онај,
а деца певају радост.

Без облачка нема неба
и без пчеле нема цвета,
без бандере роде беле -
нема песме без детета.

НЕПОТРЕБНА ПЕСМА

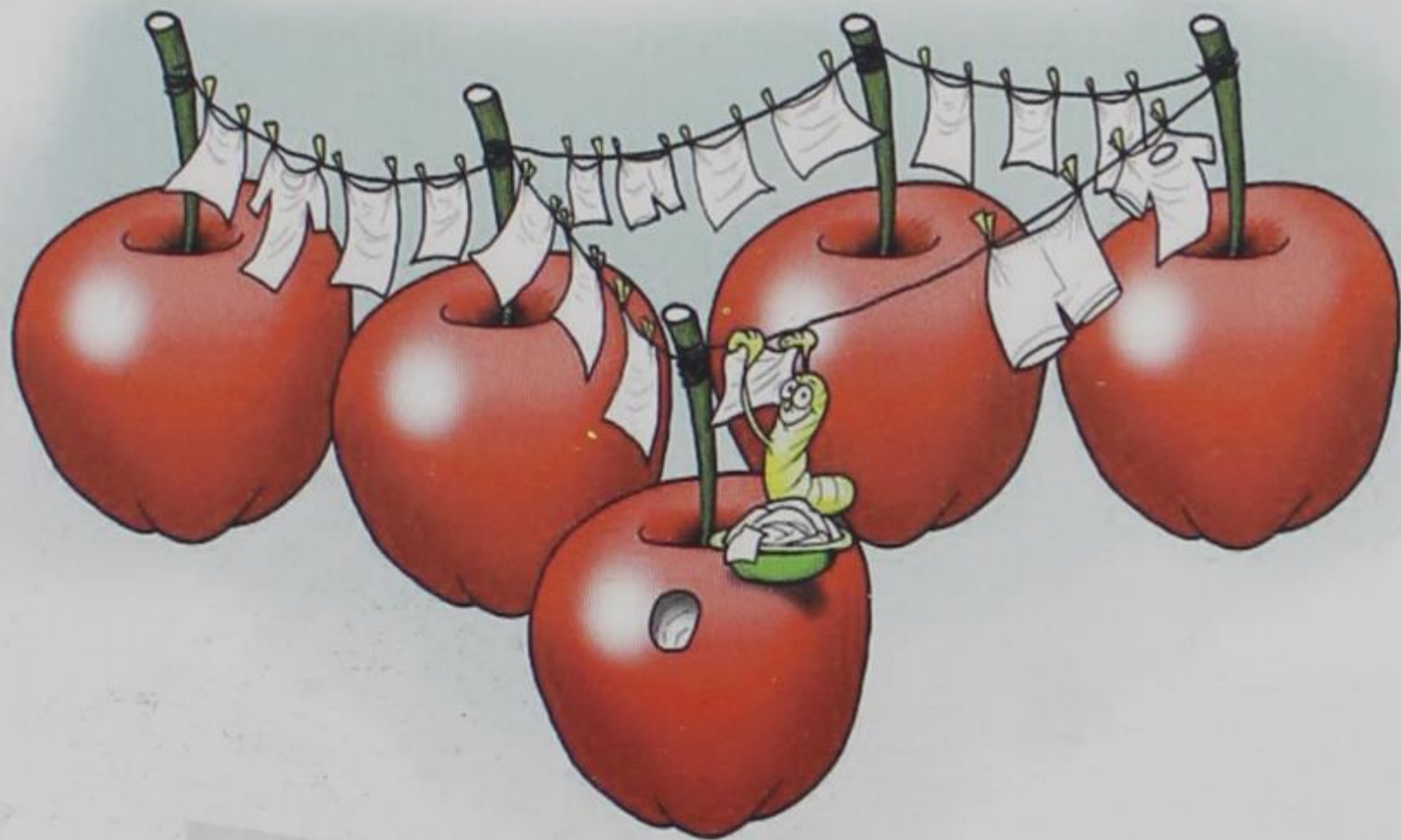
Решио је мрав да промени став,
да не потура леђа, јер одавно га вређа
што животу не промени боје, скроз у црном досадно је:
„Цврчци само цврче, а у свему штрче,
и у ладовини живе у милини,
без зноја и муке све иде им од руке“!

Решио је магарац, један мудри старац,
да не тегли више, лоше му се пише
- тврдоглав је, кажу они што ленчаре и лажу:
„Није да сам слабић или кмеца
али не дам више да ме ико зеза,
читав живот снивам како да уживам“!

Решила је пчела, мада није хтела,
да каже не меду, јер није у реду
да док оне раде трутови се сладе:
„Докле да се лажем, док цветове слажем,
они што пландују више се радују,
и труде се вазда да остану газда“!

Мраве, пчело, магарче, Бог је дао сваком своје парче,
нека вас не брину ти са грбаче што неће да се скину.
Ви сте пример корисног живота, зар од тога да вас је срамота.
Зар да вам се свиде они који могу тек да вам завиде,
и који трају само док се греју на вашем сјају.
Никада не дајте другима да вам у руке судбину узима.

МОЉЧИЦА

Једна књишка мољчица, тек фрталъ девојчица,
девојчурак скоро,
капира, ал малчица, битна је другарица,
ко књига готово.

Џаба свака причица да је важна игрица,
слађа јој лектира.
Та малена машталица није нека причалица,
то је не секира.

Не занима је улица, тамо нека гужвица,
учење јој драже.
Зашто ли се свезналица, начитана главица,
друштву не покаже?

Претешка је књижица, та паметна стварчица,
ако немаш друга.
Усамљена бубалица није нека срећница,
пре дође ко туга.

ЖАЛИО СЕ ЦРВ

Жалио се црв суду у Стразбуру,
његова је жалба изазвала буру:
„Омета се моје право државине,
тражим да се одмах престане са тиме!

Зар јабука слатка или модра шљива
нису места где род црвљи одувек ужива?
Зашто крушка згодна или сочна бресква,
стално се облаче у заштитна средства?”

Случај је јединствен, повређено право -
отима се туђе, не једе се здраво!
Већале су мудре главе испод белих перика,
било је ту многих згода и свакаквих реплика.

У помоћ је призвана чак и судска пракса:
„Средствима за прскање нек повећа се такса.
А воће нека једу и људи и црви,
нека власник буде онај ко га узме први”.

Сва разумна дечица знају да је пречица
до среће читање,
ал не ваља претерица, већ онако, лаганица,
да се уме знање.

КАО ЦВЕЋЕ И ДРВЕЋЕ

Као што цвеће трпи све те бубе
и гране птице несносне,
тако се трпе двоје што се љубе,
неке фаце поносне.
У сваком човеку нешто се злати,
чека да се открије,
важно је знати да се може дати
и да ће да потраје.
С другим што се дели то једино траје
онда стварно лепо је,
свако ко даје том се и познаје,
стиче праве другове.
Од људи узми само ствари вредне
оне лоше истисни,
свака од мана нек ти буде страна,
врлином се задужи.
Ако се чини да нешто не ваља
а ти га заборави,
то што је боље нек те води даље,
само лепо упамти.
Човек се огледа у туђем оку,
труди се да завреди
пажњу сваку и љубав дубоку,
са добрим се пореди.

Када не знаш како а ти питај цвеће,
нека те то покреће,
ил види дрвеће како се надмеће
да буде корисније

ЧИСТА РОМАНТИКА

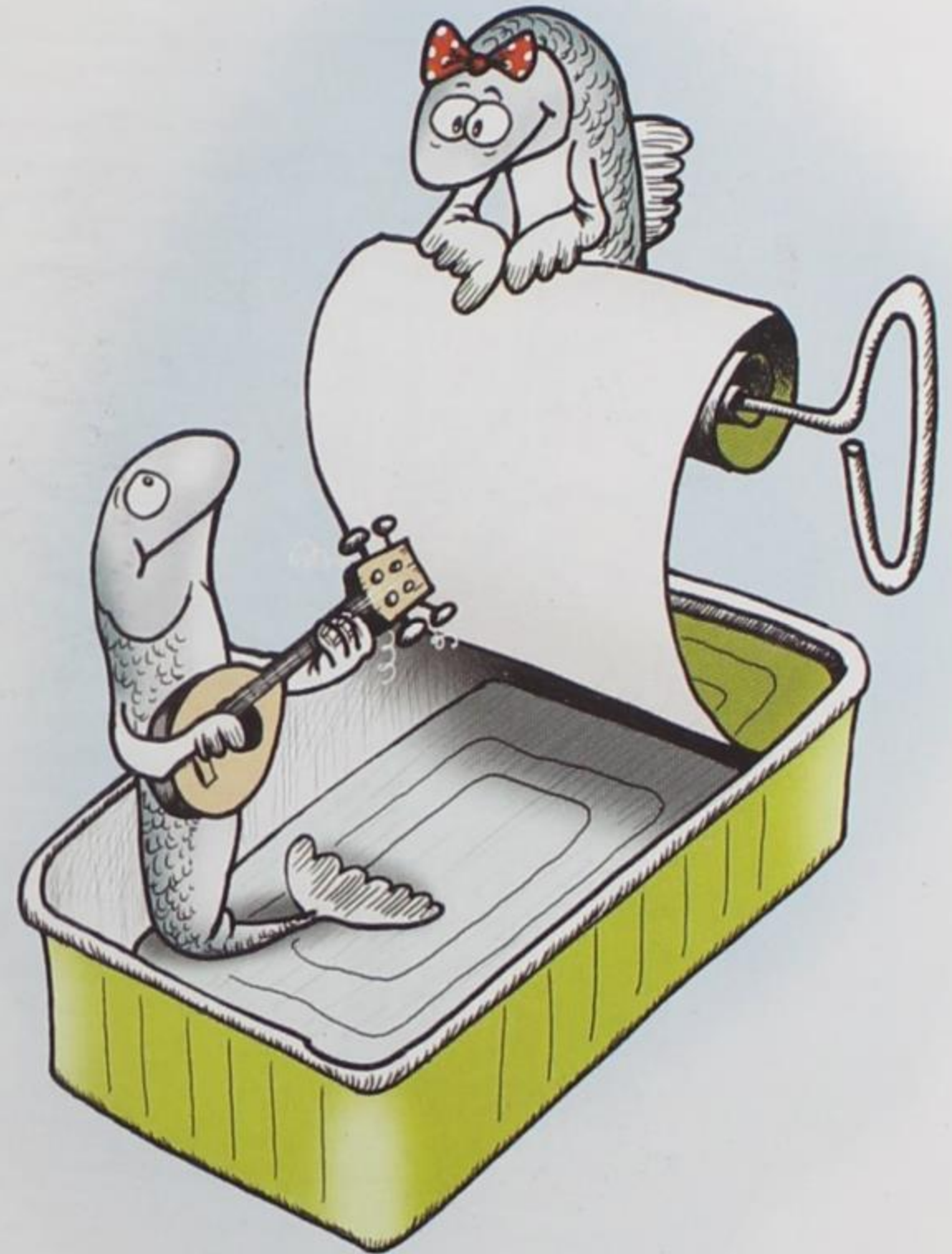
Две сардине сребрнасте,
витка тела као ласте,
сусреле се у конзерви,
заљубиле без резерви.

„Где си била жељо клета,
препливо сам пола света,
сваки замах пера снихвах
покрај тебе док допливах.

Кад нам судба није дала
да сневамо покрај жала,
дозволи ми да се стиснем,
без тебе ћу да пресвиснем.”

„Дозвољавам, зашто не би,
и ја гајим према теби
осећаје сасвим присне,
не дам љубав да нам клисне.”

Судбина не бира место
па нас љубав сретне често
у пределе ко са слика
- е, баш то је романтика.

ДАЈТЕ КИШИ КАЛЕНДАР

Ова киша досадна
на главу се попела,
никад да се испада,
нервозу нам донела.

Залуд зврје кошеви,
љуљашке и вратила,
пате празни голови,
деца су се сакрила.

Велика је несрећа
због покислих паркова,
који усред пролећа
самују без парова.

Дајте киши календар,
малиша је уплакан,
нека пада други дан,
тесан му је читав стап.

РАТ ПРИНЦЕЗИЦА

Принцеза је једна мала, такорећи принцезица,
на свет јутрос дошла гладна и постала мезимица,
сто пут ситнија од грашка,
њено величанство вашка.

И одмах је, ко што је и ред код тог размаженог света,
почела да грицка иза слатког дечјег увета.
Заратиле су тако вашка принцезица
и уплакана принцезица девојчица.

Негодује увређена мама нашка, ал не хаје мама вашка:
"Ово мора да је грешка, зар ћеркица моја због вас да се чешка?
Због те ваше незасите глади,
извините, ал мораће хемија да ради!"

ТЕГЛЕ КОЈЕ НЕСТАЈУ

Жалила се прија прији,
док је свраћа на капији:
с полица се губи слатко
и траје јој доста кратко -
ал се не зна узрок томе.

(Овде ће, изгледа,
сви органи реда
посла да имају!)

"Ти си стара зачуднела,
весела ти кућа цела,
из града ти дошла деца,
унучића пуна леса,
а ти се за слатким жалиш!"

(Зар се иће мери
када на вечери
навале уморни?)

"О, ти моји слатки жапци,
једу мало, као врапци,
морам стално да их нуткам,
ко ћуриће да их кљукам,
нешто су ми баш злојешни!"

(Испада, по свему,
здравственом проблему
треба да се приђе!)

Скоро да би прошло лето,
у тајнама сво сапето:
где нестају баби тегле,
како ли су јој побегле,
кад - решење само дође.

(Ипак, мистерија
остаје до краја -
да л' баш тако беше?)

Једном, кад је, препун вере,
пош'о деда да обере
старе крушке из забрана -
попадаше тегле с грана.
И тад све је било јасно.

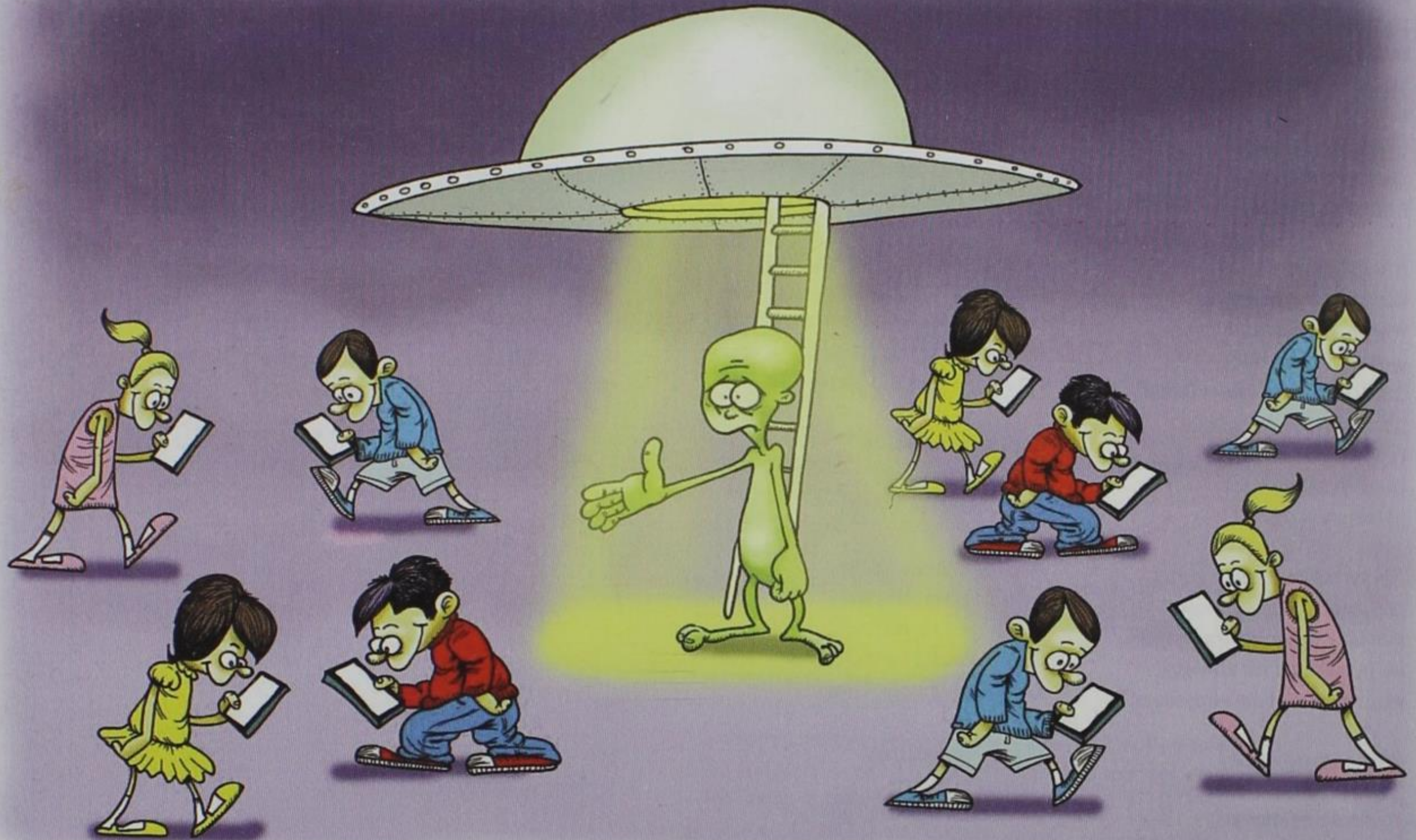
(Дечји организми
нису механизми
што се силом пуне!)

Авантуре децу хране,
зато с њима натенане
кад је јело у питању.
Јер, понекад су у стању
читав дан да одгладују.

(Расту по навици,
пркосе логици,
да прстигну машту!)

ЗА СТАРИЈЕ ШТО ВЕЋ ДРАМЕ

ЗАР ТО МЕНИ ДА СЕ ДЕСИ

Збуњена си била, с књигама на руци,
стајала крај полица у великој муци.
Другарица ваљда, неважница нека,
мељала је непрестано, ко да вечност чека.

Твој одраз у стаклу са витрина пуних,
учини да станем и - на трен се збуних.
О лепоти твојој нек пева Петрарка,
ил Јесењин, Провер или друга марка.

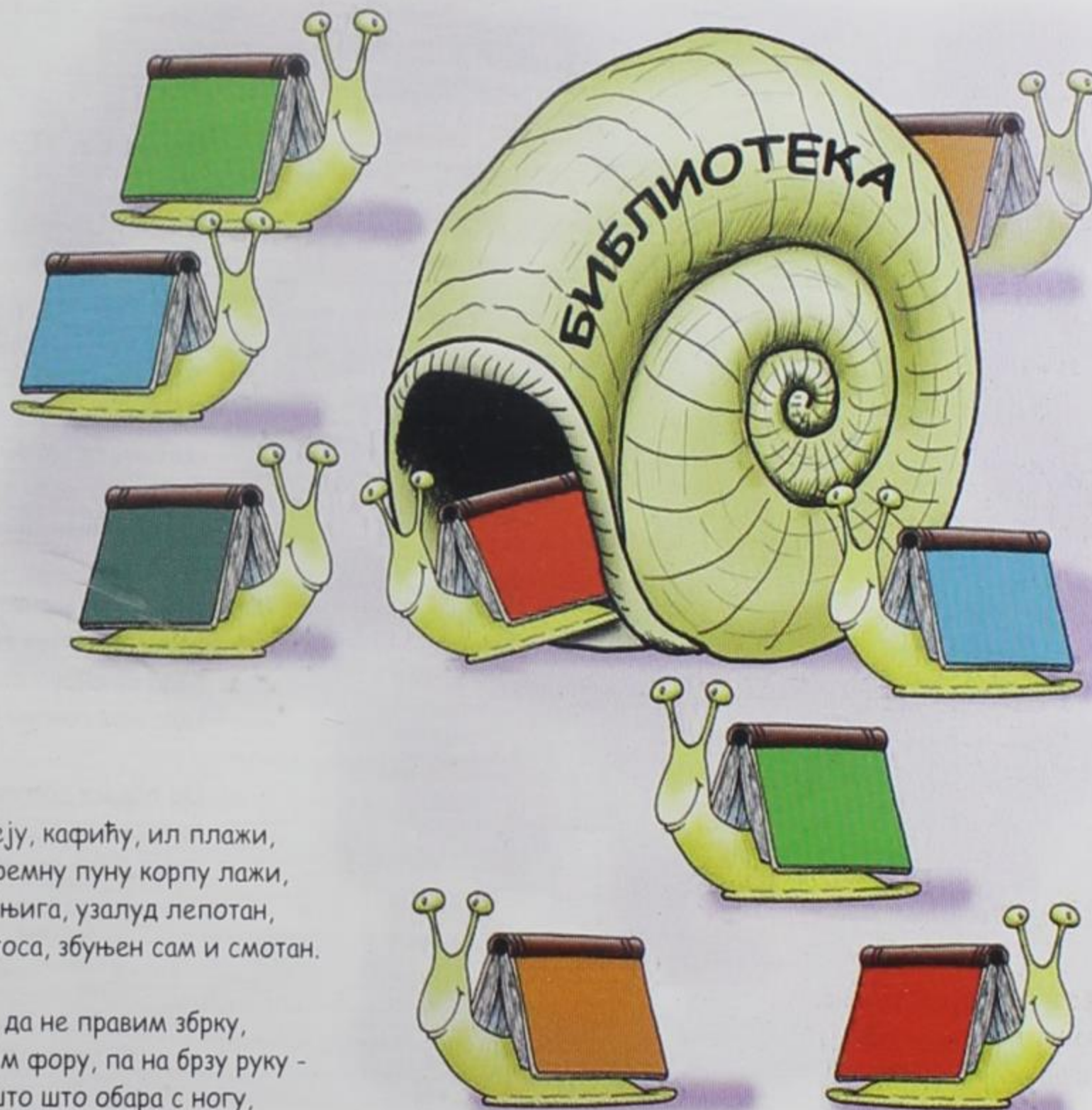
Сумњам да би ико од тих стихоклепца
знао да опише кад нога заклеца.
Као кад те боцне најпчелија пчела,
не осећаш ништа од сопственог тела,

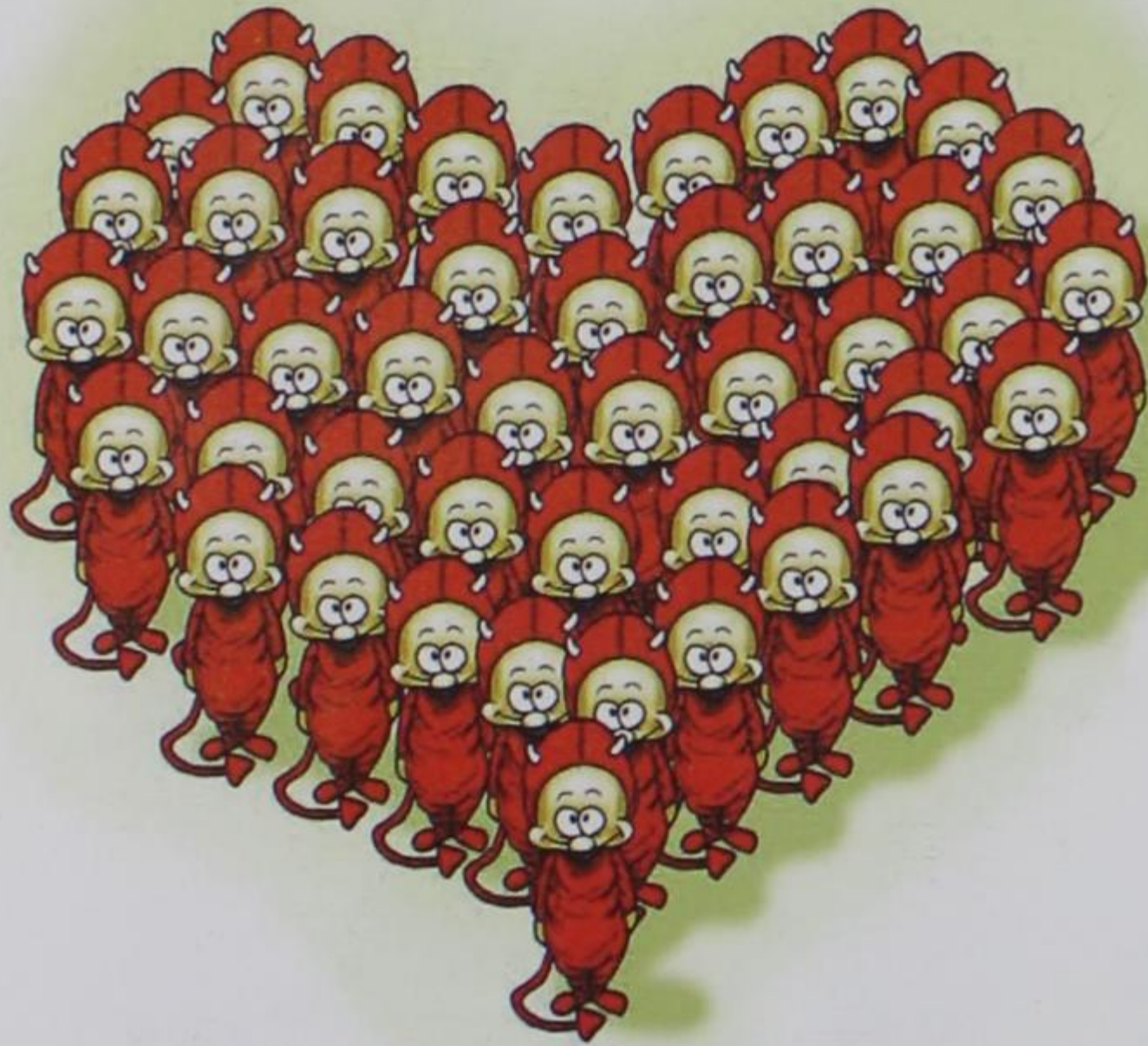
али се не чешеш већ ти драго буде,
тек се само склониш, да избегнеш људе;
или алапаче које све примете,
па те после лају, ко да ти се свете.

Није мени криво што ми уши горе,
само што баш овде, ти прелепи створе,
и има ли смисла, ајде сама реци,
да се упознамо - у библиотеци.

Што није на кеју, кафићу, ил плажи,
за то имам спремну пуну корпу лажи,
ал у друштву књига, узалуд лепотан,
испадам из штоса, збуњен сам и смотан.

Изаћи ћу зато, да не правим збрку,
док не смислим фору, па на брзу руку -
рећи ћу ти нешто што обара с ногу,
рећи ћу ти свашта, ал тамо не могу.

ДЕЦА СУ ТЕМЕЉ СВЕТА

Деца су стварни темељ света,
одрасли су тек стубови.
Када темељи расту без љубави
тада стубови не буду убави.

Од лоших стубова много је јадова,
светски се ратови због таквих воде.
Зато се темељ љубављу залива
да нам планета накриво не срастава.

Деца су стварни сируп света
одрасли су тек сокови.
Када се сируп ствара без љубави
тада нам сокови буду блљтави.

Од лоших сокова много је падова,
кризе нам небеске такви доводе.
Зато се сирупу љубав улива
да на земљи нема толико болова.

Чувајте децу због бољег света,
који би већ сутра да уплови.
Само ће кроз дете стар да цвета
и да му се остваре сви снови.

ДЕЦА СУ ОЗБИЉНА ПОЈАВА

Из полицијске управе стигла нам дојава:
„Деца су озбиљна појава!
Нека нико не помисли
да живот дечји угрози.
Сви ти будући узорни грађани
нису под стрехама нађени,
већ су израсли из потребе чисте
да држави чине ствари корисне“.

Из одељења просвете стигла нам објава:
„Деца су озбиљна појава!
Нека се нико не игра
да радост дечју изигра.
Она су мотор друштвеног напретка,
без њих не би било ни ретка
од открића важних и историје,
која их чека да се исписује“.

Шта да каже песник после свих тих речи?
За њега и не постоји нико пречи
од анђеоских, важних дечјих персона,
што стварност гледају из другог резона.
Деца су стварни залог лепшега света,
због њихове среће цвета и планета,
зато нек се чује што даље изјава:
„Деца су озбиљна појава“!

ЈУНАЧКА ПЕСМА

Дајте ми ата крилата
и змаја од соја главата,
кечина грдна, ко кечига,
књижицом ми се батрга.

Ма није мени због мене,
не праве сцене ни оцене,
већ бринем за једну малену
што се у мене заблену.

Дај да одлетим и не слетим,
њене се туге наситим,
а кад се опет повратим
да јој ко витез долетим.

Па се с петицом под десницом
храбро наклоним и прозборим:
„Ти витка брезе, принцезо,
ја сам у боју огрезе,

с љутом сам муком науком
јуначки мегдан делио“!
Тек да не рекнеш, прорекнеш:
„Пред сваком невољом утекнеш“!

Зар има веће невоље
но очи твоје урокљиве,
зато се ево заклињем
- с учењем одмах почињем!

КЛИНАЦ, КЛИНКА, КЛИНЧЕ

Да се мајмун и мајмунка нису симпатисали
не би на свет дошло мајмунче,
да једно за другим нису уздисали
од труна и трунке не би настало трунче.

Ветар не би развејао семе без склоности
да из њега изникне жбунче,
под којим ће већ сутра, с пуно гордости,
нека коза брижљива да роди младунче.

Све би живо под капом небеском да потраје,
да буде корисно живинче,
зато свако од себе најбоље даје,
да продужи врсту и створи што боље клинче.

Кишобран и киша...
два покисла миша
скрила се у страну,
да на њих не стану
ужурбани људи.

Мрдају репиће,
мислиш да стопиће
двоје се у једно
(и било би редно,
ту љубав нек суди).

Довољни су себи
и нико их не би
такве приметио,
али се сетио
један ветар луди.

СУЗЕ РОНЕ МАКАРОНЕ

Сузе роне макароне
и те fine тестенине,
дошло доба да се брине -
сви сад јуре витамине:

ДВА ПОКИСЛА МИША

Њима су сад све
мрвица ил две,
пале из сендвича
неког пролазника,
што деле их од глади.

Ветар поменути,
као да зло слуги,
фијукну међ' кишом
и несрећним мишом,
да мрву уграби.

Малени не беже
кад их љубав веже,
нити се предају
сваком догађају,
па и витез млади -

не да да му мишка
остане без фришка,
слатка залогаја.
Истрчи са краја
да мрву загради.

„Тај ветар блесави,
ил човек свадљиви,
ма чак ни мачка
ни киша лудачка,
нек' се не усуди -

да залогај последњи,
отме мојој драгани.
Нисам кукавица,
моја ће мишица
таквом да пресуди!“

„Поврће је добра роба
и сво воће што се зоба,
ал ситост у свако доба
има само ко нас проба.“

Угљене хидрате здраве
не смеју да забораве
они што би бистре главе
на испите да се јаве.

За мишиће прва лига
опет једна мање брига -
без фидеа и шпагета
нема тела у атлета.

Чак и фаце од милине
што над вагом стално слине
и мрште се због дебљине -
нек потраже тестенине!

ЗВРНДОВЧЕ

Били су на свету зврндов и зврндовка,
он помало крадуцка, и она лоповка.

Љубави су трајне и код таквих свата,
закуцала рода на њихова врата.

Тако им се, ето, родило зврндовче,
перспектива светла, још једно лоповче.

Сваки отац сина за свој занат спрема,
ал мало зврндовче о том појма нема.

Његове намере само књиге ишту,
као да је замењен у породилишту.

Родитељи збуњени ал поносни беху,
радују се сваком детињем успеху.

Трудише се важни све да му подаду,
а како би другачије - него да украду.

Свако мало заглаве у некаквој ћорки,
слушају о петицама, понекој четворки.

А дете је мирно, све у првој клупи,
кад има за ужину, кад нема не купи.

Око њег' се гуркају, да ли расте с грешком,
он к'о ништа не схвата, све прима са смешком.

Знао је што нису све одрасле главе:
тата је, и мама је - ма чим да се баве.

Све године лете брже него птице,
зврндовчету већ се гараве уснице.

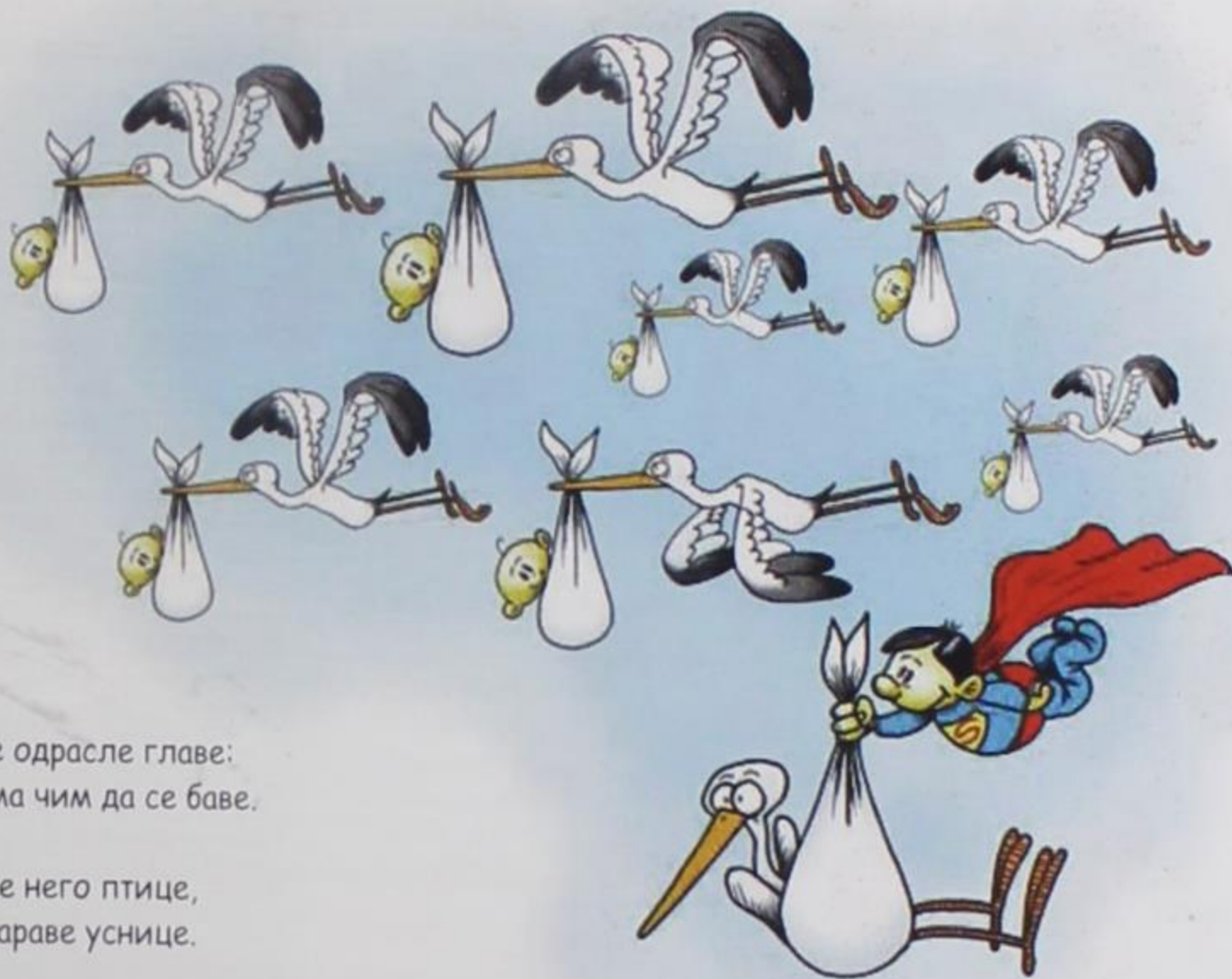
А зврндов и зврндовка, неке чудне зверке,
час су на слободи, час броје решетке.

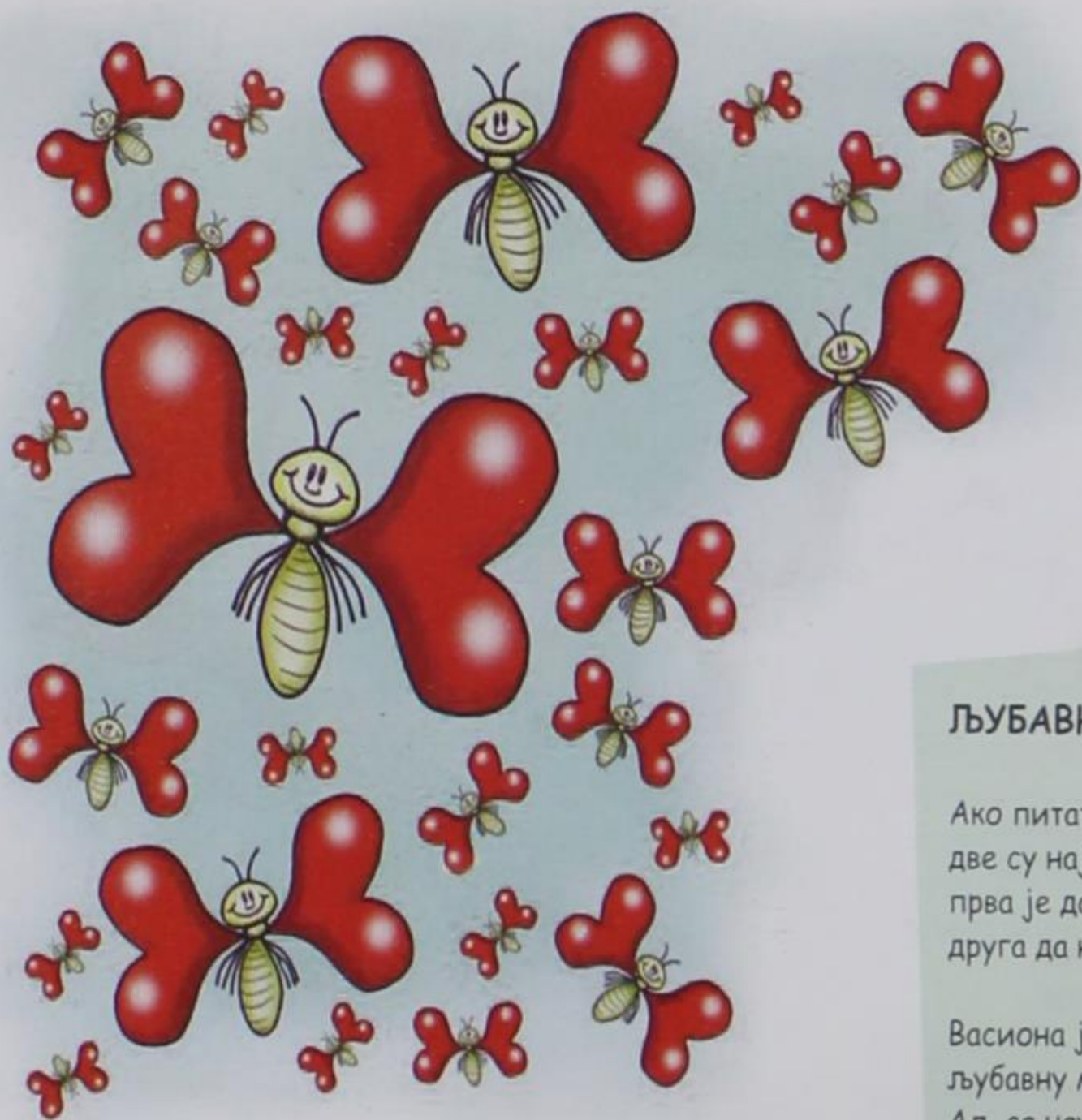
Пропустили другарско и матурско вече,
ништа ко самоћа дете не опече.

Тужио је и плакао, ал ко да га схвати,
не постоји нико ко отац и мати.

Заклело се зврндовче: када децу стекне
нико неће моћи ни реч да им рекне.

Никад неће дати да остану сами -
јер ослонац је деци у тати и мами.

ЉУБАВНА МИСТЕРИЈА

Ако питате за мишљење мене научника,
две су најважније ствари, са мога видика:
прва је да се васиона непрестано шири,
друга да никад не умиру љубавни немири.

Васиона је далеко, нека се тамо шепури,
љубавну мистерију да решим - ту се мени жури.
Ал, са научне тачке, врло лоше стоје ствари,
истраживања ми ометају у глави зунзари.

Напрасно сам оболео од љубавног вируса,
болест звана симпатија сад и мене дрмуса.
Са што мање последица желим ли да прођем,
морам хитно од теорије на праксу да пређем.

СРЦЕ БИЈЕ

Срце бије ко тамбура
кад се у њег' љубав згура,
жица пуца као стакло
драго га је лице такло.

Срце бије као гајде
али од тог нема вајде,
један дечак лица снена
машта нешто ван времена.

Срце бије немилице
због лажљиве довојчице,
што осмехе свима нуди,
због ње хоће да полуди.

Срце бије јер је храбро
па заволи што је добро,
као ратник с тешка пута
неће моћи да залута.

Срце бије да нас учи
свако мора да с' помучи,
да достигне до свог циља
- победа је тад милија.

ПОЉУБАЦ ИЗВИЂАЧ

Од пољупца све почиње,
преплашеног извиђача,
што се сили да је моћан
а израст'о је из плача.

Када љубав усели се
усред срца и запрети,
само један начин има
да се с тугом не зарати.

Срце друго, што наш циљ је,
чекањем се не осваја,
ил маштањем у самоћи,
трачарењем до бескраја.

Тад начисто мораш бити
(шта ако си тема снова),
оклевањем се не склапа
ова коцка рубикова.

Ту на сцену ступа војник
(наш пољубац поменути),
охрабри се па из рова
драгом срцу се упути.

Ако ли и шамар пукне
ја би' реко да те воли,
другачије није могло
да те дирне, да одоли.

ПОКРАЈ СТАРЕ ВРБЕ

Једна сасвим стара врба
савила се с пет-шест грба,
скупила се све до земље,
лишћем њише, ко да храмље.
Рекли бисмо слика страве,
сад ће виле да се јаве,
сад ће але да нас дуну,
караконџе да нагрну!

Гле, стварно се нешто мрешка,
ој судбино моја тешка,
зар да будем сведок језа -
ил то мене неко зеза!
Шмугнули су загрљени,
старом врбом сакривени,
неке своје приче бистре -
јер љубави све су исте:

слабије се тајном зову,
снага јаких је у слову
што матичар печатира...
Та ми брига не да мира,
све осећам стиже време,
ближе ће ми бити теме
које су ми сада стране
(скривају их густе гране).

Нестрпљив сам, све ме копка
(мада звучи као клопка),
кад ћу тајну, већ се смешим,
у врбаку да разрешим.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
Десанка Максимовић,
Власотинце

Инв.бр. _____

Сигнатура _____

ДАЛ' ЈЕ ЉУБАВ ИЛ ЈЕ БОЉКА

Уф, што ми се нешто дури,
уф, што ми се с неким свађа,
ко да глави даска фали -
а можда и цела грађа.

Све ми нешто тесно, мучно,
све ми нешто мрка капа,
можда јава није нужна -
у сан ми се око склапа.

Неко каже да је љубав,
неко каже да је бољка,
а ја мислим да су обе -
средиле ме ко невољка.

Не помажу горке траве,
не помажу вражје коже,
да ме врати у нормалу -
само једно око може.

ЉУБАВНИ НЕМИРИ

Неки су се помрсили конци,
разлупали лавори и лонци,
перје лети на све четири стране,
срамота је у песму да стане.

Запетљани чворови и вреже,
у дубини неке тајне леже,
речи тешке као земља црна
и болније од глогова трна.

Тај што свађа тај ће и да мири,
полетели свици и лептири,
из стомака, центра васионе,
да разјасне, сумњу да отклоне.

Ко се гледа, ко поруке шаље,
од неверства ко иде још даље,
ко не памти од заклетви речи:
да га нема, нит постоји пречи,

да је нема, нит ће прече бити
- таквоме ће срце пресудити.
(Тарапана подигла се лажна
да покаже да је љубав важна)

Нек се овде и песник умеша,
да објасни каква је то смеша,
кад се сумња ко зараза шири
- то су први љубавни немири!

ОДБРАНА СТАРОГ ЦЕМПЕРА

Од шума сам шуман, да не кажем гласан,
од потока бистар, да не кажем јасан,
зато ме послушај градски фићфирићу -
или се сам смири или ја мораћу.

Што ти смета моје сеоско порекло
кад село из тебе још није утекло?
Зашто ли замишљаш да си неки даса
кад у ничем ниси мени ни до паса?

Чујем да ти смета овај џемпер плетен
и у друштву вашем што сам јако сметен.
У моме се крају он вунелка зове,
сузом га је мајка уплела у снове.

Сваки бод од вуне она је испрела,
идући низ бразду с песмом га је плела.
И туга и нада стисле се у њему,
крилила ме срећна, храбрила у свему.

Знам, и плакала је од тешког живота,
дозволила није да ме је срамота.
И њиву је продала, с болом у грудима,
поручила брижним: „Нека је с људима.

Он ми вреди више од сваког иметка
нек постане човек, нек не брука претка.
Ма, све што се прода може да се купи,
за њега нек има, мора да се скупи”!

Дала ме у варош да изучим школе,
зато је не вређај, ти неслани воле.
Боље ти је ћути и ни речи више,
јер ако ми писнеш има да се пише.

....
После много књига урађених другима,
реших да се умешам међу песницима.
Ево песмарице посвећене најдражима,
деци препаметној са искреним срцима.

Сад устрептао, ко дете и сам, сатима,
бринем да л' ће ова збирчица да их занима.
Зато молим све који су задовољни песмицама,
да ме, као првака, оцене што бољим оценама.

Још већа ће ми награда бити, кажем другарима,
ако је малени иските својим стиховима.
Брзо на овим празним, нестрпљивим линијама

напишите песму која ће да се свиди свима.
А ја журим да из тегле са слатким воћкицама
изаберем најбоље и дарујем вас - чистим петицама.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ"

З 821.163.41-93-1

ТАКИЋ С.

Деца расту у песми

300001429

COBISS

ВЛАСОТНИЦЕ

СРБСКА
ТАКМЕ

ДЕЦА РАСТУ У ПЕСМИ

Међу песницима који писање за децу нису схватили као домаћи задатак, и који у њега нису бесправно упали, то јест у свет деце - којима по Јеванђељу, припада Божје царство - јесте и Срба Такић...

Књигу Деца расту у песми чине два циклуса: За малене што се сраме и За старије што већ драме. Сами наслови циклуса казују чиме се песник у њима бави. Тематика књижевности за децу је неограничена, јер дете у свему може видети свет у малом. Тако, на пример, Такић пева о неправди црва у јабуци! О жалости макарона! О љубави сардина! О вашки у коси Њеног Величанства Принцезице! О књишкој мољцици! О зврдовчету! Ту су и мрав који мења став, магарац који би да ужива, љутита пчела, два покисла миша, плате чудне биљке, тегле које нестају, пољубац извиђач... Песме о љубави су најтраженије на књижевним сусретима са децом. Од песника Србе Такића моћи ће да чују неколико изузетно занимљивих... Када све то огрнемо велом хумора, ето песама које деца са радошћу и осмехом слушају. Уз то, наш песник не придикује, јер зна да и деца то не воле. Међутим, из стихова се поуке саме намећу, што је битна одлика добрих песника...

Душко Радовић је закључио: „Песништвом за децу не могу се бавити писци који немају духа. Недуховити људи не могу знати шта је смешно. Због тога они мисле да је смешно и оно што они пишу. Не могу се играти са децом људи који немају смисла за игру“. Песник Такић има смисла за игру. Он се шали и са озбиљним бригама у породици, у школи, у срцу... Да на крају цитирамо речи Љубивоја Ршумовића: „Фабрике производе разна добра, а поезија производи људе! Поштене, нежне, радознале, добре људе!“ После читања ових песама заиста смо ведрији, расположенији, испуњенији, богатији за нека искуства, за неке речи. Од једне књиге за децу се и не тражи више...

(Извод из рецензије)